

KIRSTY GREENWOOD

Kunnes
kuolema
meidät
yhdistää

"Äärimmäisen hurmaava
romanttinen komedia."

KIRJAILIJA CARLEY FORTUNE

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Ensimmäinen painos
Suomentanut Jade Haapasalo
Englanninkielinen alkuteos *Love of My Afterlife*
Copyright © 2024 Novelicious Books Ltd.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-367-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Pikkusiskolleni Nicille. Tosiystävälle sekä elämäni
urheimmalle ja ilkikurisimmalle rikostoverille.

Luku 1

EN VOI KUOLLA tällä tavalla.

En oikeasti, *oikeasti* voi kuolla näin.

On tietysti päivänselvää, ettei kaikkia voi siunata Tita-
nicin vanhan rouvan kohtalolla, jossa vaivutaan tyynesti
ikiuneen, kun muistot nuoren Leonardo DiCaprion kans-
sa rakastelusta pehmittävät kuoleman iskua. Mutta siis
tukehtuminen kaksikymmentäseitsemänvuotiaana? *Delphie*,
ei näin.

Haukon happea, mutta aivoni eivät ilmeisesti keksi,
miten voisin pelastaa itseni tältä kauhulta. Keskityn ainoas-
taan siihen, miten hirveällä tavalla tilanne etenee.

Ensinnäkin tukehdun hampurilaiseen – enkä edes
laadukkaaseen tai itse tehtyyn burgeriin, vaan halpaan,
mikrossa lämmitettävään eineshamppariin, jonka nap-
pasin lähikaupasta töiden jälkeen. Lisäksi tajuan, mitä
minulla on päällä tukehtuessani: maustekurkun väriset
vihreät sukat ja kaikkein kamalin yöpukuni – virttynyt ja
ylisuuri kammotus, jossa on hymyilevän piirrosthäiden
kuva ja sen päällä teksti: *KIMALLA JA LOISTA, BEIBI*. Telkka-
rini ruudulla on pysäytettynä dokumentti nimeltä *Tinder-
huijarin jäljillä*, josta on katsottu neljäsosa. Läppäriin ruu-
dulla on auki yksi ainokainen välilehti, jossa on Googlen

hakutuloksia kysymykselle ”Käytetäänkö eineshampurilaisissa oikeaa lihaa?”

Kuka löytää minut tässä jamassa? Koppava alakerran naapurini Cooper (joka takuulla tuhahtaa halveksuvasti nähdessään yöpukuni) vai sittenkin poliisi, joka penkoo omaisuuttani metsästäessään todisteita rikoksesta? Virkavallan olisi kyllä vaikeaa löytää ketään, jolla on motiivi. Tunnen Lontoosta nimittäin vain seuraavat kolme ihmistä: työpaikaltani apteekista Leannen ja hänen äitinsä Janin, ja naapurihuoneistosta iäkkään herra Yoonin.

Voi ei, mitä jos herra Yoon löytää ruumiini? Niin ei saa tapahtua – näin synkkä löydös murtaisi hänen hauraan sydämensä. Voi herttaista herra Yoonia! Jos minä kuolen, kukaan ei käy katsomassa, onko hän tumpannut tupakkansa kunnolla ennen nukkumaanmenoa. Entä kuka laittaisi hänelle aamupalaksi jotain muutakin kuin vain kulhollisen tylsiä, pahvinmakuisia muroja?

Pelkkä ajatus surullisesti murekulhoaan katsovasta herra Yoonista saa minut heittäytymään kiikkerän keittiöntuolini selkänojaa vasten. Yritän tehdä tuolin avulla itselleni Heimlichin otteen, kuten Miranda yhdessä *Sinkkuelämää*-sarjan jaksossa. Hän selvisi hengissä. Hän tietenkin järkyttyi tapauksesta, mutta viisastui koettelemuksensa johdosta.

Paaskaan palleaani tuolin selkänojaa vasten uudestaan ja uudestaan. Sitten puristan käteni yhteen ja pamautan itseäni vatsaan. Aut. Ei vaikutusta. Löinkö oikeaan kohtaan? Yritän uudelleen, mutta tähtään nyt vähän alemmas. Sitten taas ylemmäs. Ei auta! Sämpylän ja mahdollisesti tekolihan palaset ovat juuttuneet kurkkuuni ja aikovat ilmeisesti myös jäädä sinne. Saamari.

Juoksen pienen olohuoneeni toiselle puolelle ja yritän etsiä jotain, mitä tahansa, mistä voisi olla apua. Miten olisi rakas *Broad City* -lippikseni, joka roikkuu etuoven koukusta? Täysin hyödytön! Entä avaamaton lyijykynäpakkaus keittiön pöydällä? *Jotain yritystä nyt, Delphie!* Katseeni kiinnittyy sohvatyynyjen alta pilkistävään puhelimeeni. Tartun siihen ja yritän soittaa ambulanssin, mutta sormeni tärisevät niin paljon, ettei puhelin pysy kädessäni. Se putoaa lattialle ja liukuu TV-tason alle uuteen pölyiseen kotiinsa. Samassa paikassa lojuu muuten myös masennuslääkepilleri, jonka pudotin viime kuussa ja jota en saanut aikaiseksi noukkia ylös.

Argh. Katseeni alkaa sumentua reunamilta. Kieleni tuntuu oudolta, painavalta ja roikkuvalta. Siis oikeastiko kieleni *roikkuu*? Polveni antavat periksi ja kumahtavat draamaattisesti maahan. Pääni tömähtää ihanalle raitamatolle, jota varten säästin rahaa viimeiset kolme kuukautta.

Voi luoja.

Onko tämä... oliko tämä oikeasti tässä?

Loppuhuipennus.

Viimeinen käyttöpäivä.

Loppu.

Tässä makaa Delphie Denise Bookham.

Hän kuoli kuten elikin: yksin, hämmentyneenä ja aika karseissa vaatteissa.

”Avaa silmät... Noin juuri. Havahduhan nyt... Herätys... Ahaa, no niin! Tervehdys, tyttökulta.”

Ääni kuuluu vieraalle naiselle, jonka ääntämystä melodinen irlantilaisnuotti pyöristää. Silmäni rävähtävät auki.

Nainen hymyilee pakkomielteisesti, ja hänen pieni pystynensä on vain parin sentin päässä omastani. Katselen häntä. Kermanvaaleat korkkiruuvit on vedetty korkealle poninhännälle, ja tyylikkääts kultaist silmälasit tekevät vilpittömistä vihreistä silmistä kaksi kertaa suuremman näköiset. Huulissa on oranssin sävyistä punaa, joka on tahrannut myös isoja hampaita. Hammasrivit ovat näkyvillä aiemmin mainitun maanisen hymyn vuoksi. Puristan silmäni kiinni. Sitten avaan ne uudestaan. Vatsassani muljahtaa saman tien, kun tajuan, etten ole kämpilläni, vaikka olen siellä suurin piirtein aina. Sen sijaan istun oudolla muovituolilla, ja jalkani on nostettu kukkakankaalla verhoillulle jakkaralle kuin olisin joku mummeli.

Missä minä olen?

Bobby McFerrinin *Don't Worry, Be Happy* kaikuu huoneessa ja tekee tunnelmasta aavemaisen unenomaisen. Silmäilen ympäristöäni silmät suurina. Seinät on maalattu vaaleansinisellä, ja edessäni seisoo rivi vedenvihreitä pesukoneita. Ne linkoavat ja kurluttavat ja sihauttavat ilmaan lämmintä laventelin tuoksua tasaisin väliajoin. Hetkinen. Onko tämä itsepalvelupesula? Mitä helvettiä minä teen pesulassa? Miten jouduin tänne? *Milloin* oikein jouduin tänne?

Huomaan pesukoneiden yläpuolella suuren kehystetyn valokuvan silmälasipäisestä naisesta. Hän näyttää kahta peukkaa ja hymyilee kauneuskilpailujen voittajan elkein. Katseeni lipuu seinän valokuvasta oikean elämän versioon, joka kyyristelee tuolini vieressä. Nainen hymyilee säteilevästi kuin olisi äärimmäisen ilahtunut tulostani. Sitten hän näyttää kahta peukkaa ihan samalla tavalla kuin kuvassa.

Kuka tuo on? Missä minä olen? ”Niin tuota...”

Panikoivat aivoni yrittävät auttaa minua muodostamaan kysymykseni ääneen.

”Nokkelaa, vai mitä?” nainen sanoo virnistäen. ”Itsepalvelupesula ei säikäytä ikinä ketään! Tuntui järkevältä nollata kertakaikkisen kammottava hetki rauhoittavimmalla ympäristöllä, joka tuli mieleen. Ja tässä se nyt on – odotusaula, joka näyttää ja tuntuu kotoisalta pikkupesulalta! Kun minulla oli nuorempana sellainen olo, että *Argh, elämä on tosi vaikeaa, vali, vali, vali*, minulla oli tapana mennä paikalliseen itsepalvelupesulaan katsomaan, kun koneet pyörittivät vaatteita tunnista toiseen. Kukkaistuoksut ja lotisevat äänet ovat tosi lohdullisia, eikö vain?”

Kavahdan, kun nainen nousee kyykystä ja levittää käsi-vartensa kuin visailuohjelman emäntä, joka paljastaa pääpalkinnon.

”Seinien sininen sävy on täsmälleen sama kuin taivaalla, kun aurinko laskee kesäkuun viimeisellä viikolla. Minulla meni ikä ja terveys etsiessäni oikeaa vivahdetta. Tämän maalin sävy on nimeltään Nestehukkainen hanhi, mutta tuote lopetettiin vuonna -92. Minä kuitenkin tunsin yhden tyypin, joka tunsu yhden mimmin, joka tunsu yhden jätkän, joka tunsu oikean tyypin ja joo, lopulta homma oli plakkarissa.” Nainen puristaa huulensa yhteen, työntää kädet sinapinkeltaisten haalareidensa taskuihin ja heijaa kevyesti puolelta toiselle. ”Johtoportaassa oltiin tiukasti sitä mieltä, että estetiikan pitäisi olla siistimpi ja ammattimaisempi. Minä sanoin siihen, että ’Hei tyypit, ette voi olettaa, että olen huippuluokan tuonpuoleinen terapeutti, jos en saa

itse päättää, millaisessa paikassa terapoin vainajia. Siis niinku oikeasti...’ Idiootteja! Idiootteja kaikki tyynni! Mutta eikö olekin ihana sävy?” Nainen nostaa katseensa seiniin, huokaisee onnellisena ja puraistaa alahuultaan, jolloin hampaisiin tarttuu lisää huulipunaa. ”Tuo sininen tuntuu melkein muuttuvan valossa. Joskus se on liidunvalkean lilaan häivähtävää harmaata ja joskus denimin sinistä tai Jamie Fraserin silmien väristä. Tiedäthän sinä Jamie Fraserin *Matkantekijä*-kirjoista? Siinäpä vasta jännittävä mies! Hän kuuluu romanttisten päähenkilöiden top kymppi -listalleni. Tai ehkä jopa parhaan viiden joukkoon tai jopa –”

”Miten niin vainajia?” saan sanottua väliin.

”Niin joo... Olet kuollut, kultaseni. Otan osaa”, hän sanoo ja hieroo hartiaani myötätuntoisesti.

”Mitä? Enhän ole... Onko tämä unta?”

Yritän pakottaa itseni hereille. Tämä on koko elämäni oudoin uni, ja olen sentään uneksinut joskus pyörittäväni kituuttavaa kauneussalonkia *Kaunotar ja Kulkuri* -elokuvan Kulkurin kanssa.

”Etkö muista, että tukehduit eineshamppariin?” puhe-
lias nainen sanoo. ”Niiden pihveissä käytetään muuten oikeaa lihaa. Niiden naudanliha – vai pitäisikö sanoa *boeuf* – on sataprosenttista. Olen alkanut opetella ranskaa saapuvien asiakkaiden välissä. Ei sillä, että minulla olisi mil-lään lailla tylsää. Ei oikeastaan. Siis voisiko meininki vähän piristyä? Kyllä kai”, hän sanoo. Sitten hän kohauttaa sileää, ruskettunutta olkapäätään ja muttristaa suutaan sivulle. ”Minusta on silti mukavampaa saada vainajia tasaiseen tahtiin kuin joutua heidän jyräämäkseen.”

Vainajia?

Vatsaani kouraisee, kun muistan, mitä asunnollani tapahtui. Minähän tukehduin. Painan käteni kaulalleni ja alan haukkoa ilmaa.

”Hei, ei hätää. Olet ihan kunnossa”, nainen rauhoittelee ja käy kyykkyyyn ollakseen samalla tasolla kuin minä. ”Kaikki ruumiilliset vaivat eliminoidaan saman tien tänne saapuessa. Elävästä ihmisestä vainajaksi muuttumisen emotionaalinen siirtymä voi tietysti olla... hankalaa. Siinä kohti minä tulen kuvaan. Olen Merritt, kaksikymmentäkahdeksan vuotta – nyt ja aina. Suosikkijuttujani ovat currykastikkeet ja rakkausromaanit, ja molempien kohdalla mitä tulisempaa, sen parempaa. Minut on määrätty sinulle tuonpuoleiseksi terapeutiksi.”

Merritt ojentaa kättään, ja huomaan, että hänen jokaisessa sormessaan on erilainen näyttävä sormus. Yksi niistä muistuttaa vanhan maailman timanttiruusua, toinen on musta emalisormus, jossa on pääkallo ja rubiinein koristeltu luuristi. Peukalossa on hopeasormus, jossa lukee puolet tuskaa / puolet toivoa. Tulee sellainen olo, että Merritt olisi työntänyt kätensä löytötavarapisteen laatikkoon välittämättä siitä, mitä käteen jää. Pystyn vain tuijottamaan hänen sormiaan, joten hän tarttuu käsinojalla roikkuvaan veltoon käteeni ja hetkuttaa sitä niin ponnekkaasti, että lähes hytkyn tuolillani kättelyn mukana.

”Minun tehtävänäni on varmistaa, että kotiudut tänne kunnolla, et järkyty liikaa, saat esittää mitä tahansa kysymyksiä ja niin edespäin. Olen tärkein kontaktisi tästä lähin. Kuulostaako hyvältä? *Oui?*”

Ei, ei kuulosta ollenkaan hyvältä, minä ajattelen. Non.

”Älä huoli, olen älyttömän hyvä työssäni”, Merritt jatkaa pirteänä. ”Aloitin Ikuisuudessa – siis täällä – noin puoli vuotta kuolemani jälkeen. Olen nyt kaikkein nuorin nainen tuonpuoleisena terapeutina. Suurin osa muista terapeuteista on vanhoja kalkkikisia, jotain kuusi- tai seitsemänkymppisiä, mutta olen varmaan luonnonlahjakkuus tällä saralla. Sitä paitsi olen ihan hitsin kunnianhimoinen.”

”Voi apua”, minä kuiskaan.

”Muut terapeutit eivät yhtään pidä siitä, että nuori hottis sekoittaa pakkaa. He nappaavat kaikki saapuvat vainajat, ennen kuin ehdin apajille.” Merritt laskee katseensa jalkoihin, ja huomaan, ettei hänellä ole kenkiä ja että hänen varpaankyntensä on maalattu kokiksen punaisiksi. ”Päihittäisin täällä kenet tahansa, jos vain saisin reilun mahdollisuuden”, hän mutisee synkkänä. ”Oli miten oli, en halua tylsistyttää sinua noilla jutuilla. Kävi niin, että kaksi niistä vanhoista ääliöistä on vuosilomalla, joten he eivät ehtineet napata sinua! Olet ensimmäinen vainaja, jonka sain koko viikkona! Elikkä jee minulle, yhyy tietty sinulle. Minun kannaltani tämä on silti huippua.”

Katson typertyneenä, kun Merritt marssii huoneen vastakkaisella seinällä olevalle ovelle ja koukistaa sormeaan sen merkiksi, että minun olisi syytä seurata perässä.

”Minne... minne me ollaan menossa?” kysyn, mutta tärisen kauttaaltaan niin paljon, että puheeseeni eksyy vibratoa ja kuulostan ihan Jessie J:ltä.

”Työhuoneeseeni tietysti, enhän voi kirjata sinua sisälle odotusaulassa. Mitä jos joku muu vainaja saapuu paikalle, kun vastaat parhaillaan intiimiin kysymykseen? Se olisi

aika kiusallista. Elävien maailmassa minua kehuttiin aina tosi ammattitaitoiseksi. Yksityisyys edellä mennään. Pelko pois”, hän sanoo ja hyräilee sitten Cherin äänellä: ”*I got you, babe.*”

Merritt avaa oven, ja helpotun aika tavalla astuessani oikein kivaan ja suhteellisen tavalliseen työhuoneeseen. Kaikkialla on kynttilöitä, joiden vaaleanpunaiset liekit hohtavat lämpöisinä. Huoneen keskellä on lasinen työpöytä ja sen päällä kaikenlaista krääsää, kuten kolme hyvinvoivaa huonekasvia, japanilainen vilkuttava onnenkissa ja kynäkotelo. Se on tosin tyhjillään, koska kynät lojuvat sokin sokin ympäri pöytää. Kauimmaisella seinällä on lattiasta kattoon ulottuva kirjahylly täynnä teoksia, joiden selkämykset kattavat kaikki sateenkaaren värit. Jokainen teos näyttää olevan rakkausromaani, ja joukossa on sellaisia nimikkeitä kuin *The Proposal*, *A Match Made in Devon* ja *The Bride Test*. Merritt näkee minun katselevan kirjoja ja valitsee yhden – kauniin kangassidotun *Viisastelevan sydämen*, jonka on kirjoittanut Jane Austen. Hän painaa sen rintaansa vasten ja sulkee silmänsä niin autuaana, että voisi yhtä hyvin pidellä sylissään koiranpentua. ”Saat lainata näistä mitä tahansa”, hän sanoo, työntää teoksen takaisin hyllylle ja juoksuttaa sormiaan rakastavasti vieressä olevien selkämysten päällä.

”Öö, kiitos”, minä vastaan.

Merritt nuuhkii ilmaa ja huokaisee äänekkäästi. ”Ruu-sua ja mustaherukkaa. Signatuurituoksuni.” Hän osoittaa lepattavaa valkoista kynttilää, joka nököttää pienellä puupöydällä. ”Eikö olekin ihana? Ikuisuudessa on Diptyquen liike. *C'est magnifique*. Oi, meidän täytyy keksiä sinullekin

signatuurituoksu. Taidat olla kuusamatyttöjä, vai mitä? Taipuvainen itsetutkiskeluun, herkkä sydän ja runsas sisäinen maailma. Pinnan alla kuplii aika tavalla intohimoa.”

Räpäytän silmiäni. Mitä hittoa täällä tapahtuu? Mikä tämä paikka on?

Merritt väläyttää minulle hyväntahtoisen hymyn. ”Okei, näen kyllä, että olet hämmentynyt, mikä on... siis tietysti. Tämä on ihan kaistapäistä. Tiedän. Minä oikeasti oksensin, kun saavuin tänne. Istuhan nyt hetkeksi ja ota iisisti.”

Merritt viittilöi kohti valkoista nahkatyötuolia, joka on hänen pöytänsä edessä. En ehdi ottamaan iisisti hetkeäkään, kun hän jo läimäyttää kätensä päättäväisesti yhteen.

”No niin, mahtavaa, okei.” Hän ottaa kirjoituslevyn työpöydältään ja silmäilee sen päällä olevaa paperia. ”Ensimmäiseksi kysyisin, että... haluatko nähdä elämäsi vilisevän silmiesi edessä?”

”E-että mitä?” Hampaani ovat alkaneet kalista.

”Kysyin, haluatko nähdä elämäsi vilisevän silmiesi edessä. Ennen emme tarjonneet tätä palvelua, mutta Hollywood tietysti antoi ihmisten ymmärtää, että kuoleman koitettua eletty elämä kulkee silmissä filminauhana. Ja siis rakastan kyllä toimivia trooppeja, mutta moinen ei vain perustunut totuuteen. Saimme jonkin verran valituksia pahastuneilta vainajilta Ikuisuuteen saapumisen yhteydessä, joten nykyään palvelu on saatavissa pyynnöstä. Saat ihan itse päättää, ei paineita.”

Minua paleltaa. Miksi minulla on näin kylmä? Huomaan tuolilla pehmeän viltin. Nappaan peitteen, kiedon sen tiukasti harteilleni ja vedän suppuun leukani alle.

”Elikkä... tahdotko sen vai et?” Merritt toistaa ja naputtaa kynnellään kirjoituslevyn takaosaa.

”No siis...” takeltelen viltin kulmaa hypistellen. ”Voisinko nyt lähteä kotiin?”

Merritt huokaisee kevyesti. ”Mitäs jos vain vastattaisiin myöntävästi elämän vilisemiseen silmien edessä? Saat siihen mahdollisuuden ainoastaan tämän kerran. Saattaisit olla näreissäsi minulle myöhemmin, jos kieltäytyisit nyt ja muuttaisitkin mielesi. Sillä tavoin ei vain voi aloittaa ikuis-
ta ystävyyttä.”

Seuraan suu auki vierestä, kun Merritt hakee kaapin perältä valkoisen metallikärryn, jonka päällä on iso harmaa yhdeksänkymmentäluvun televisio ja DVD-soitin. ”Tämä ei sitten kestä kauhean kauan”, hän sanoo. ”Näytämme mielestämme tärkeimmät kohdat, koska muuten tämä olisi älyttömän tylsää. Periaatteessa meillä olisi kyllä ikuisuus aikaa, mutta eihän kukaan jaksaa tuijottaa omaa napaa niin pitkään. Tai siis että tehty mikä tehty, eikö vain?”

En voi muuta kuin toljottaa eteeni Merrittin painaessa play-nappulaa. Oliko DVD valmiiksi laitteen sisällä? Tarvitaanko sitä oikeasti ollenkaan? Olen täysin pyörällä päästäni.

”No niin”, Merritt sanoo. ”Delphie Denise Bookham. Tältä näytti SINUN ELÄMÄSI!”

Luku 2

MERRITTIN VIDEOSSA SOI Stevie Wonderin *Isn't She Lovely?* ja pian ruudulle ilmestyy hellyttäviä montaasihetkiä idyllisestä lapsuudestani. Noihin aikoihin isä ei ollut vielä saanut meistä tarpeekseen ja oli yhä läsnä, eikä äiti ollut vielä saanut uutta poikaystävää eikä muuttanut taiteilijakommuuniin Texasiin. Noihin aikoihin elämä oli niin lähellä täydellistä kuin olla voi.

Katson kohtauksia ahnaasti, ja yhtäkkiä minua pelottaa, että jotain jää näkemättä. Oi, tuossa me kolme teemme kärrynpyöriä ja kuperkeikkoja kaunokkien täplittämällä nurmella, kiehnäämme kylki kyljessä sunnuntaiaamuna, piirrämme kuvia itse keksityistä merihirviöistä ja tanssimme sängyllä Aretha Franklinin tahtiin. Tuossa äiti antaa minun kokeilla kiiltävää kirsikanmakuista huulikiiltoaan ja nauraa, kun nuolaisen kiilteen saman tien huuliltani ja pyydän lisää. Tuossa olen eri kaverisynttäreillä muiden lasten ympäröimänä ja nauran kirkassilmäisenä, omenaposkisena ja jatkuvasti puhua pulputtaen. Muutamassa kohtauksessa näen Genin, lapsuuteni parhaan ystävän. Olemme kietoneet käsi-vartemme toistemme harteille ja kikatamme ilkkurisesti jollekin jo unohtuneelle metkulle. Käänän katseeni pois ruudulta, kun rinnassani häivähtää häpeää ja surun kipinä.

”Herra mun varjele”, Merritt sanoo ja painaa kätensä rinnalleen. ”Luulin, että minä olin nörtti, mutta sinä se vasta olitkin! Onpa suloista.”

Celine Dionin *All By Myself* alkaa soida, kun videolla näkyy kohta, jossa istun yksin kotimme keittiön-pöydän ääressä. Samassa Länsi-Lontoon asunnossa asun edelleen. Kohtauksessa leikkaan varovasti kuvia *TV Times* -lehdestä ja järjestelen niitä kollaaseiksi. Tuoloin kuvittelin, että kollaasini olivat supermakeita ja taiteellisia. Nyt ymmärrän, että ne olivat oikeastaan aika outoja.

Olen kaikilla mittapuilla nolo teini. Minulla on ärtynyt iho, paksut silmälasit, hammasraudat ja vanutuppo toisessa korvassa kroonisen korvatulehduksen vuoksi, josta en millään pääse eroon. Klipit sulautuvat toisiinsa – askartelen kollaaseja keittiön-pöydän ääressä, piirtelen saippua-tähtiä, irvistän laittaessani korvatippoja, peittelen itseni nukkumaan. Ilta toisensa jälkeen.

”Surullista”, Merritt sanoo ja pudistaa päätään.

Hän on oikeassa. Surulliseltahan tuo näyttää. En ajattellut olevani surullinen, kun piirtelin ja askartelin kollaaseja. Vai ajattelinco?

Videossa siirrytään kitkattomasti Bayswater High Schooliin. Karistan viltin harteiltani, kun koko kehoani alkaa yhtäkkiä kuumottaa. Niskassani jyskyttää.

”Voisimmeko pikakelata tämän kohdan?” kysyn tietäen, että luvassa on enää vain huonoja muistoja. Ne valvottavat minua edelleen öisin.

”Valitettavasti emme”, Merritt toteaa. ”Videota ei voi kelata ollenkaan.”

Rintaani puristaa, kun ruudulle ilmestyy kuva minusta viisitoistavuotiaana. Ihoni on paremmassa kunnossa. Paksut pullonpohjat on vaihdettu kevyempiin silmälaseihin, ja raudat ovat suoristaneet vinot hampaani. Aaltoilevat punaiset hiukseni ulottuvat olkapäille ja näyttävät kauniilta koulupuvun tummanvihreää väriä vasten.

Hahmottelen lyijykynäpiirrosta autiossa luokassa ja haukkaan välillä palan juustoleivästä, jonka olen tehnyt itselleni aamulla. Ja sieltä Gen Hartley jo tuleeikin. Lap-suuteni paras ystävä. Tyttö, jota rakastin eniten. Oikeas-taan kaikkien traumojeni perimmäinen arkkitehti. Hän pelmahtaa luokkaan poikaystävänsä Ryan Sweetingin kanssa. On tavallaan hassua, miten hyvin nuo kaksi sopivat oikean elämän rooleihinsa. Genillä on kiiltävät kulta-kutrit, paksult sinistä ripsiväriä ja pienenpieni hamonen. Ryan on ikäänsä nähden komea ja pitkä. Hänellä on kou-lun rugbyasu, ja vaaleat hiukset on ajettu kokonaan pois. Jos tämä olisi teinileffa, katsoja tunnistaisi nuo kaksi saman tien pahiksiksi. He näyttävät telkkarin ruudulla pienem-miltä, mutta noihin aikoihin he vaikuttivat jättiläisiltä.

”Moi, Delphie”, Gen kujertaa suloisesti, tulee luokseni ja painaa molemmat kätensä pulpetilleni. Ryan seuraa perässä ja heilauttaa käsivartensa tyttöystävänsä vyötäröl-le. Gen hymyilee minulle. ”Minulla ja Ryanilla olisi yksi kysymys, johon voisit vastata.”

”Okei”, sanon innoissani, lasken lyijykynän kädestäni ja kohotan hymyillen silmälasejani nenälläni ylemmäs. ”Mietityttääkö teitä kemian koe? Se on varmaan hankala, mutta voin kyllä auttaa, jos haluatte. Lainaisinko vaikka muistiinpanojani?”

Genin kirkas naurahdus tuo mieleen ksylofonin äänen – melodisen helähdyksen, joka peittää todelliset aikeet. ”Älä suotta, Delphie. Me halusimme kysyä, miksi... hiuksesi ovat noin ällöt.” Hän koskettaa hiuksiani, ja kasvoiltani paistaa järkytys. ”Ihan totta, nämä tuntuvat teräsvillalta. Etkö käytä hoitoainetta?”

Silmäni täyttyvät kyynelistä, kun Ryan kiertää pulpettini toiselle puolelle ja työntää kouransa kovakouraisesti hiuksiini. ”Olet oikeassa!” hän murahtaa ja pyyhkii kättään farkkuihin kuin se olisi lian peitossa. ”Tukkasi tuntuu samalta kuin häpykarvat.”

Gen kiljahtaa riemusta. Ponnahtan ylös pulpetiltani, ja samalla piirrokseni liukuu lattialle. Yritän nostaa sen kiireesti ylös, mutta Ryan ehtii ennen minua. Hän vilkaisee paperia, ja hänen huulensa kaartuvat inhottavaan virneeseen. ”No johan on piru.”

”Anna se takaisin!” Kurotan kättäni, mutta Ryan roikottaa lehtiötä ilmassa.

Gen haukkoo henkeään ja ottaa piirroksen Ryanilta. ”Onko tuo opettaja Taylor?” hän huudahtaa. ”Piirsitkö sinä open kuvaa? Oletko ihastunut häneen?”

Muistan toivoneeni, että olisin parempi valehtelija, mutta punertuneet poskeni paljastivat minut välittömästi. Totta kai olin ihastunut kuvataiteen opettajaan. Kaikki tytöt olivat. Se mies oli älyttömän hyvännäköinen kirkkaine sinisilmineen ja toffeen värisine pörröhiuksineen. Opettaja Taylor oli myös ystävällinen ja ehti aina jutella kanssani sommittelusta, valosta ja päivittäisen luovuusharjoituksen tärkeydestä. En ollut aiemmin edes kuullut sellaisesta.

”Olet sinä! Olet ihan tulipunainen! Delphie haluaa panna kuviksen opea ja piirtää hänet jälkeenpäin kikkeli esillä.”

Katselen kohtausta Merrittin työhuoneen tuolilta, ja sydämeni hakkaa yhtä lujaa kuin tuolloinkin.

”Hah! Kukaan ei haluaisi panna Delphietä”, Ryan sanoo nauraen. ”Tsiisus, että pitäisi olla epätoivoinen.”

”Jep, siinä meillä on ikuinen neitsyt”, Gen komppaa.

”Saisinko... saisinko piirustuksen takaisin?” minä pyydän.

”Saat sen huomenna”, Gen sanoo, kun hän ja Ryan raahustavat ulos luokasta.

”Älkää pliiis näyttäkö sitä kenellekään!” huudan heidän jälkeensä, ja silmäni täyttäneet kyyneleet valuvat poskिलeni asti.

”Ei varmasti näytetä!” Gen huikkaa ja taittaa paperin niin, että taite osuu aivan opettaja Taylorin otsan kohdalle.

Merritt haukkoo henkeään ja painaa pause-nappulaa.

”Voi ei. Hän näytti sen takuulla kaikille, eikö niin?”

Nyökkään muistellessani kuvataiteen opettajasta tekemäni piirroksen kopioita, jotka oli levitetty ympäri koulua. Häpeää kaikkien nauraessa minulle. Surua siitä, että opettaja Taylor kiusaantui niin paljon, ettei puhunut minulle taiteesta enää mitään, ellei se kuulunut tunti-suunnitelmaan.

”Mikä kusipää”, Merritt sanoo järkyttyneenä ja painaa play-nappulaa, kuin tämä olisi jokin tv-draama, jota hän saisi ahmia koko kauden kerralla.

Videolla näytetään lisää Genin ja Ryanin edesottamuksia. Heitä alettiin kutsua koulussamme Sydänkävyyiksi ja he kiusasivat minua armotta. He painoivat purkkaa hiuksiini,

haukkuivat minua perseennuolijaksi ja saivat muut oppilaat kääntämään minulle selkänsä, kun kävelin ohitse. He tekivät selväksi, että minun kanssani kaveeraaminen merkitsisi sosiaalista itsemurhaa.

Nyt ruudulla näkyy, kun piileksin yläkerrosten vessoissa, mutustan omenaa ja tuijotan lattiaa. Pelkään ääniä, jotka kertovat jonkun tulevan lähemmäs. Nielaisen työllästä. ”Olen nähnyt jo tarpeeksi”, sanon tiukasti. ”Sammuta tuo.” En ole itkenyt sen jälkeen, kun olin kuusitoista, eikä tarkoitus ole aloittaa nyt. ”Ihan totta. Olen nähnyt tarpeeksi. Sammuta tuo hiton video.”

”Kai meininki paranee?” Merritt kysyy hellästi. ”Eihän tätä ole enää jäljellä kuin muutama minuutti.”

Puren huultani, kun katson itseni varttuvan aikuiseksi. Videolla pyörii luupilla päiviä, joina työskentelen hiljaa apteekissa ja katselen iltaisin televisiota tai surffaan netissä sohvallani. Kaikki päivät näyttävät samalta, eikä kuu-kausia erota toisistaan. Video loppuu erittäin epämiellyttävään kauhuleffatason säikäytykseen, jossa avaan suuni supersuureksi ja haukkaan murhahampparia.

”Jaiks”, Merritt kuiskaa, sulkee television ja työntää kärryt takaisin kaappiin. ”Eipä meno siis paremmaksi muuttunut. Kaikki päiväsi olivat kuin edellisen uusintoja. Olit kauhean yksinäinen.”

Kohotan leukaani. ”No se oli oma valinta. Olin yksin, mutten yksinäinen. En sitten yhtään. Olen kuin jättipanda – viihdyn parhaiten itsekseni.”

”Voi kuule, tuo ei kyllä vaikuttanut viihtymiseltä.”

”Eihän videolla edes näytetty herra Yoonia”, protestoin. ”Käyn melkein joka päivä katsomassa häntä aamupalan

aikaan. Hän ei ehkä ole ikinä puhunut minulle, mutta se johtuu vain siitä, että hän on mykkä. Joskus hän kirjoittaa minulle kuitenkin lappuja, eli...”

Merritt käy istumaan työpöytänsä ääreen ja nojaa leukaa mielteliäästi sormiinsa. ”Videolla ei näkynyt poika- tai tyttöystävää, Delphie. Ei minkäänlaista pientä sutinaa. Etkö ole koskaan...?” Hän hiljenee ja kohottaa kulmaansa.

Naksautan kieltäni. Tuo nainen alkaa oikeasti käydä hermoilleni.

”Jos tarkoitat, että olenko harrastanut seksiä, niin vastaus on ei. Enpä ole. Elämä voi olla hyvinkin tyydyttävää ilman seksiä.” Ristin käsivarteni. On totta, että elämäni ei näyttänyt kovin tyydyttävältä tuolla videolla, mutta se oli vain huonosti leikattu. Siinä ei näkynyt, miten mukavaa minulla on ollut herra Yoonin kanssa, tai että kävin itsekseni Kreikassa, ja se oli oikea piristysruiske. Videolta jätettiin kokonaan pois, miten upea maisema olohuoneeni ikkunasta näkyy ja miten ihanaa minusta on katsoa vuoden-aikojen vaihtumista kotini suojista.

”Minulla ei ole aavistustakaan, miten tyydyttävää olisi elää ilman seksiä, koska olin eläessäni aikamoinen hutsu. Se oli mahtavaa. Olen pahoillani puolestasi.”

Ihmiset onnistuvat usein sytyttämään minussa ärtymyksen kipinän, ja nyt se leimahtaa nopeasti kiukuksi. ”En kaipaa sääliäsi, enkä varsinkaan tuosta syystä.”

Merritt nousee seisomaan, kiertää pöytänsä ja istahtaa sen etureunalle niin, että polvemme melkein koskettavat toisiaan.

”Oletko ikinä pussannut ketään?”

Rakkautta tuonpuoleisessa

#hyvämielenkirjat

Ennen kuin Delphie ehtii edes tajuta kuolleen, hän huomaa istuvansa yöpaidassaan tuonpuoleisen odotus-huoneessa edessään kuumin mies, jonka on koskaan nähnyt. Ja mies hymyilee hänelle. Delphie alkaa jutella kuumalle miehelle, ja kaikki muu katoaa. Mutta sitten joku alkaa kailottaa jotain valtavasta virheestä ja mies lähetetään takaisin maan pinnalle.

Delphielle tarjotaan sopimusta, jossa hän voi palata takaisin elämään ja ottaa mieheen yhteyttä. Sopimuksen mukaan hänellä on kymmenen päivää aikaa saada mies rakastumaan itseensä. Ihan helppoa! Tilannetta tosin hiukan hankaloittaa se, että mies täytyy ensin etsiä Lontoon ihmisvilinästä eikä tämä muista koskaan edes tavanneensa Delphietä...

Kirsty Greenwoodin *Kunnes kuolema meidät yhdistää* on riemastuttavan hauska tarina naisesta, jolle elämän päättyminen onkin vasta alkua.

Karin Vi-An Nguyen